

Розділ 1

Люсі зазирає в шафу

Були собі якось четверо дітлахів на ім'я Пітер, Сьюзан, Едмунд та Люсі. Ця історія про те, що трапилося з ними, коли батьки відіслали їх подалі від Лондона під час війни через бомбардування. А відіслали їх до старенького професора, який мешкав у глушині, звідки до найближчої залізничної станції було миль десять, та й до поштамту не менш як дві. Дружини він не мав, а мешкав у великому сільському будинку разом із домогосподаркою місіс Макріді та трьома покоївками (звалися вони, між іншим, Айві, Маргарет та Бетті, але власне для нашої історії це не має великого значення, бо вони тут майже не з'являються). А ось Професор був вельми старенький, мав пасма скуйовдженого сивого волосся, що росло скрізь по всьому обличчю так само, як і на голові; тож дітлахам він одразу сподобався, хоча, треба визнати, у перший вечір коли він тільки вийшов на подвір'я, щоб їх привітати, то мав настільки чудернацький вигляд, що Люсі, наймолодша з усіх, навіть трішечки злякалась, тоді як на Едмунда (другого за віком серед наймолодших) напав дурносміх, тож йому довелося вдавати, нібито у нього свербить у носі, щоб приховати свою зніяковілість.

У той самий вечір, щойно всі побажали Професору добраніч та піднялися на другий поверх, хлопчачи одразу ж прибігли в кімнату до дівчаток, щоб разом обмізкувати стан речей.

— Нарешті ми самі собою, і в тому сумнівів немає, — сповістив Пітер. — Це мені до вподоби. Із цим дідуганом можна бешкетувати як завгодно.

— А як на мене, він здається напрочуд милим, — обізвалась Сьюзан.

— Та годі вже! — не витримав Едмунд, який за цілий день добряче втомився, але всім своїм виглядом пружився вдавати, що то

не так, і від тих зусиль перебував не в найкращому гуморі. — Досить гомоніти, наче...

— Наче хто? — прискіпалася Сьюзан. — А чи не час декому йти «люлі-люлі»?

— Терпіти не можу, коли дехто вдає із себе матусю, — відри-зав Едмунд. — І не тобі вирішувати, коли мені йти до ліжка. Отож сама і йди.

— Може, краще всі підемо? — мовила Люсі. — Бо якщо нас почують, здійметься великий гвалт.

— Облиш, — заспокоїв її Пітер. — Нічого не станеться. Я тобі кажу, що в таких домівках, як ця, до тебе нікому немає діла. Та й не почує ніхто — звідси до їдальні хвилин десять ходи, якщо врахову-вати всі сходинки та переходи.

— Ой, а це що за галас? — підхопилась Люсі. Їй ще ніколи не доводилось гостювати в таких великих будинках, і навіть від самої думки про всі ті численні переходи та двері, що прочинялися в по-рожні кімнати, їй ставало якось моторошно.

— Це лише птах, — кинув Едмунд.

— Точніше, сова, — кивнув Пітер. — Тут місця для птахів, либонь, чудові. Зранку ми все обстежимо як слід. А тепер і справді час лягати в ліжка. Здається, у таких місцях на тебе може чатувати все що завгод-но. Ви бачили ті гори, які ми проїжджали? А ті ліси? У хащах мають ховатися орли, там мають ховатися олені, там мають ховатися яструби!

— Борсуки, — підхопила Люсі.

— Змії, — здригнувся Едмунд.

— Лиси, — примружилась Сьюзан.

Проте, коли настав ранок, надворі йшов затяжний дощ, та такий рясний, що, як не вдивляйся у віконце, побачити ані гори, ані ліси було аж ніяк не можливо, навіть струмок у садку — і той губився у сірій мряці.

— Авжеж, тільки-но зберешся на прогулянку, як одразу до-щить, — зауважив Едмунд після сніданку з Професором, коли дітлахи піднялися до кімнати, що їй було відведено їм за дитячу; то була довга кімната з низькою стелею та двома рядами вікон: двоє вікон дивилися в один бік, а двоє — в інший.

— Було б чого бурчати, Еде, — одразу урвала його Сьюзан, — ставлю десять до одного, що вже за годину негода вщухне. А до того в нас і так знайдеться, чим себе зайняти. Я тут помітила радіо, книж-ки всілякі...

— Ні, ось це не для мене, — відмахнувся Пітер. — Я збираюся на розвідку — обстежити дім.

Усі з ним погодились, і саме з цієї миті й почалися пригоди. Дім виявився з таких, яким, здавалось, немає ані кінця, ані краю, і до того ж він був багатим на всілякі несподівані закутки. Декілька перших дверцят прочинялись, як воно й очікувалось, до порожніх кімнат, що при потребі слугували спальнями для гостей, але вже наступна знайшла, чим здивувати: то була довга галерея з картинами й такою дивною річчю, як лицарські обладунки. Потім настала черга кімнати з зеленими драперіями на стінах та арфою в куточку, а через три сходинок вниз та п'ять сходинок угору знайшлася така собі зала з дверима, що відчинялися на балкон, а далі переходила одна в одну довга вервечка кімнат, ущент заставлених книжками; більшість з них були старовинними, а деякі були більші за Біблію на попів'ї в церкві. Невдовзі всі потрапили до ще однієї кімнати, яку можна було б вважати порожньою, якби не величезна платтяна шафа в кутку, з таких собі старомодних платтяних шаф, де зсередини на дверцятах причеплено дзеркало. Нічого іншого в кімнати не було, хіба що велика дохла синя муха на підвіконні.

— Нічого особливого, — знизав плечима Пітер, і всі гуртом висипали з кімнати — всі, окрім Люсі. Та залишилася позаду, бо, на її думку, всі двері були варті того, аби спробувати, чи вони відчиняються, чи ні. Хоча цього разу вона була майже впевнена: що-що — а саме ці двері були на замку. Та, на її подив, вони відчинились без жодних зусиль, і їй під ноги викотились дві нафталінові кульки проти молі. Зазирнувши всередину, вона помітила ряд довгих зимових

пальт, за якими виднілися хутряні шуби. До хутра Люсі була небайдужа: їй подобалось і вдихати неповторний хутряний запах, і голубити м'яке хутро долонями. Тому, не роздумуючи, вона забралася в шафу, щоб зануритись обличчям у хутро. А от двері вона залишила відчиненими, бо добре розуміла, що зачинятися в шафі — безглуздя. За крок чи два виявилось, що за першим рядом шуб сховався ще один. Тут було вже досить-таки темно, і тому вона простягла руки вперед, аби зненацька не вдаритися головою об задню стінку шафи. Так вона ступила ще один крок, а потім іще два чи три, з кожним наступним кроком очікуючи, що от-от кінчиками пальців торкнеться дерев'яної стінки. Та цього не сталося.

— Це має бути неабияка шафа! — вирішила Люсі, пірнаючи все далі в глибину та посуваючи рученятами м'які брижі хутра, щоб звільнити для себе місце. Тут вона помітила, наче під ногами в неї щось поскрипує. — Чи то знов нафталінові кульки, чи що? — здивована, Люсі зупинилася та схилилася додолу, щоб торкнутися того не знати чого. Але замість твердого гладкого дерева, що мало бути підлогою шафи, вона відчула під рукою щось м'яке, крихке та дуже холодне. — Усе це дуже дивно, — мовила вона і ступила ще зо два кроки вперед.

Наступної миті виявилось, що її обличчя та рук торкалося вже не м'яке хутро, а щось тверде, жорстке та колюче.

— Ти ба, мене наче справжні дерева торкаються! — вигукнула Люсі. І побачила світло, що мерехтіло десь попереду; не за декілька дюймів, де мала бути задня стінка шафи, а далеко-далеко вглибині. Щось холодне та ніжне падало на неї згори. За мить вона збагнула, що стоїть посеред нічного лісу; під ногами в неї виднівся в темряві білий сніг, а з неба сипалися грайливі сніжинки.

Хоч Люсі й була дещо налякана, її допитливість і запал взяли своє. Вона озирнулася через плече — десь у глибині, поміж темних стовбурів дерев, досі виднівся дверний отвір шафи. Придивившись, можна було навіть розгледіти порожню кімнату, з якої вона зайшла. (Звичайно, двері шафи Люсі залишила відчиненими, бо немає у світі нічого безглуздішого, ніж замкнути себе в шафі.) Кімната була осяяна денним світлом. «Щоб не трапилось, а повернутись я завжди встигну», — вирішила Люсі та рушила по снігу вперед — скрип-скрип — поміж дерев до того, іншого світла.

Хвилини за десять вона дійшла до нього і побачила, що те світло лилося з ліхтаря на стовпі. Доки вона стояла і дивилась на ліхтар,